Ч. 87. Пятниця 20 цьвітня (3 мая) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Мотиви правительства до предложеня о законі будови водних доріг)

Вчерашне засїданє палати послів було присьвячене виключно спорови послів Штайна і Шустершіча. Шенерериянець Штайн зробив пос. Шустершічеви, Словінцеви, на однім з попередних засїдань закид нечестного поведеня в одній справі рільничого словіньского товариства. Шустершіч зажадав, аби комісия для пагани посольскої розслїдила ту справу. Комісия зібрала ся і розглянула справу, а вислїд єї був для Шустершіча некористний. В наслїдок того розійшла ся була вчера навіть поголоска, що пос. Шустершіч зложить мандат.

Для поясненя предложеня закона о будові водних доріг правительство подало такі мотиви:

„Предкладаючи на основі найвисшого уповажненя сей начерк закона до конституцийної залагоди, правительство сьвідоме того, що з тим має почати ся нова доба в розвитку комунікаций в Австриї. Такий розвиток для нас конечний, а водні дороги після досьвіду деинде зробленого, суть відповідним середником, щоби пособити і прискорити сей розвиток. — Не може бути задачею сего короткого справозданя, входити в розбір сего, чому участь водних доріг в цїлім нашім руху була доси так незначна. Пересїчно на рух на сухопутних водах випадало 5·7%, на зелїзничий 94·3%. Причина того зовсім проста. Сплавні ріки — природні водні дороги — належать до Австриї по більшій части лише горішним бігом, а штучних водних доріг т. є. каналів у нас взагалї нема. Сю недостачу давно вже відчувано і з що-раз сильнїйшим натиском і більшим інтересом розправлювано прилюдно про питанє, чи той стан треба вважати тревалим і чи економічне господарство Австриї має зречи ся наконечно тих великих користий, яке подав би їй дешевий перевіз па водних дорогах, котрі мали би повстати.— Коли переглянемо наведені в мотивах дані, то неодно нам роз'яснить ся. Насамперед, що усунено на дальший плян гадку, будувати в Австриї канали, як заробкові підприємства на приватно-економічній основі. Відтак, що потреба і домаганє водних доріг зросли не лише інтензивно, але й екстензивно. На місце поодиноких каналових проєктів виступила у великих нарисах уложена, з собою звязана і одноцільна воднодорогова проґрама. Годї і то заперечити, що ті в розвитку цїлої проблеми видні фази стоять між собою в звязи і обусловлюють себе обопільно. Бо-ж зовсім зрозуміло, що вимагає ся інтервенциї держави, без якої не можна би певно цїлої проґрами виконати, також для того проєкту (Дунай-Одра), для котрого здійсненя длятого були приватно-економічні заходи, позаяк сей канал з самого почину буде мусїв числити ся з масовим перевозом великого артикулу (вугля). Тим предложенєм сповнив міністер-президент заяву, зложену іменем правительства 20 марта 1901. Єство предложеня основує ся на законім обезпеченю будови 1.600—1.700 кільометрів водних доріг, вчасти штучних каналів, вчасти каналїзованих ріжних русел. Кошти буде покривати держава, при відповідній участи дотичних королївств і країв та инших інтересентів, як і місто Відень і Прага. На ту фінансову участь згаданих чинників кладе правительство рішучу вагу. Поминувши приклади инших держав, де вже вимір тої участи єсть числово в законї поданий, (після послїдного каналового предложеня німецкого, випадає кругло 30% коштів будови, удержаня і инших видатків при руху на інтересентів), правительство приневолене передовсїм длятого вимагати тої участи інтересентів, позаяк в тій участи, як і в єї вимірі можна буде найти найлїпшу міру довіря, яке участники мають до економічної сили проєктованих доріг. В подрібній части мотивів буде згадка про ухвали, які вже в многих репрезентацийних тїлах запали в користь будови водних доріг; коли там нераз рішучо, а в части також з більшою або меншою конкретностию висловлено заяви готовости до грошевої підмоги, то тепер наспів час, сї заяви виконати. Правительство переконане о тім і оно не допускає иншого розуміня з свого боку, що всї того рода ухвали видержать пробу і що матеріяльної помочи участників не забракне в хвили, коли держава має покористувати ся тими заявами. Загальні кошти будов обнятих правительственним предложенєм обчислено на кругло 750 мілїонів корон. При тім обчисленю принято можливість плавби кораблями о 600 тонах взагалї і з засторогою всяких змін, які показали би ся з вариянтів трасованя і після вибраної системи

---

11)

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗАПИС.

(З анґлїйского — Г. Марвеля.)

(Дальше).

На двір не можна було вийти. Вже наставав скорий зимовий вечер, а вскорі почав падати досить сильний сніг. Всї домашні порозходили ся: Ральф сидів на горі у вітця, а Чарльс вийшов десь з дому Менї прийшло на гадку, що я не писав ще до Жені, відколи виїхав з Льондону, і тому пішов я до бібліотеки, аби написати кілька слів.

Увійшовши там, застав я Евеліну, що сиділа на низькім кріслї, і задумана, дивила ся в огонь. Коли мене побачила, стрепенула ся, а коли я висказав бажанє написати кілька листів, показала на стіл, стоячий коло самого комина.

— При великім столї під вікном було би вам за зимно — сказала, дивлячи ся з видною тревогою на єго розбиту шуфляду.

Я сів зараз коло комина і старав ся нав'язати з Евеліною живійшу розмову, бо виглядала менї трохи пригнобленою. Але она відповідала лиш кількома уриваними словами, і тому я почав писати, коли она нараз відозвала ся:

— Пане Мідльтон!

— Панно Деррік....

— Не рада би я переривати вам вашу роботу, але....

Я поглянув на неї, она встали, єї пальцї судорожно пересували ся по перстенях.

— Я знаю, що стало ся послїдної ночи, хоч гадають, що то остало в тайнї. Аврелїя оповіла менї.

— Сумна річ правда? Але будьте спокійні. Надію ся, що ми все таки віднайдемо страту.

При тім кивнув я головою заохочуючи.

— Але тимчасом, як знаєте, не повинно ся о тім з ніким говорити.

— Маєте може підозрінє на кого? — спитала дуже поважно, і поступила крок до мене.

Я навіть не знав, що маю відповісти.

Злишно говорити, що ані на хвилю не підозрівав я Керра — лише Чарльса.

Ґенерал очевидячки вірив, що Чарльс говорив, але я з природи осторожнїйший і не такий легковірний, як ґенерал. Крім того я, все ще не простив Чарльсови, що він підозрівав Керра. Отже позаяк я не знав нічого відповісти, здвигнув лиш, сьміючи ся, раменами.

— То ви все таки маєте на когось підозрінє?

— Люба панно Евеліно — відповів я, — коли брилянти украдено, то очевидно має ся підозрінє, що їх хтось взяв.

— Ну, і менї так здасть ся! Але на кого маєте підозрінє?

Я не міг їй чей ніяк сказати, що мав більше як само підозрінє на Чарльса.

— Не знаю нічого певного — сказав я.

— Але маєте підозрінє? — питала.

— Так, маю.

Пішла до дверий, аби поглянути, чи замкнені. Відтак вернула і шепнула:

— Я також.

— Може ми обоє гадаємо ту саму особу? — замітив я.

Она нічого не відповіла, лише остро поглянула на мене.

Ще нїколи перед тим не замічав я, як темні були єї очи.

Отже я зрозумів, що она всьо знала, і що так само як сер Джордж мала підозрінє на Чарльса.

— Ще нічого не доказано — сказав я.

— Я й не сьмію нічого сказати — говорила скоро. — То лиш якесь дике, неясне підозрінє, на то не маю ніякого доказу.... То так страшно когось підозрівати, але....

Нагле перестала. Єї чутке ухо почуло далекі кроки, що наближали ся до нас від ґалї. За хвилю увійшла Аврелія.

— Ви тут, Евеліно? Я вас глядала, аби спитати, де розклад їзди. Хочу уложити плян моєї завтрішної подорожі. Властиво повинен би то зробити Ральф, але він на горі.

— Не треба було перше з ним сварити ся, доки би вам не уложив пляну їзди — відповіла Евеліна, сьміючись. — То дуже утяжлива подорож, правда? Ви їдете до вашого вуйка до Дублїна? Було би лїпше, колиб ви поїхали насамперед до Льондона, і звідси розпочали подорож. То була би найкоротша дорога.

Обі дївчини похилили голови над розкладом їзди. Евеліни чорне, гладке волосє яркo відбивало від ясних кучерів Аврелії. Остаточно обговорено всї подробиці подорожи і Аврелія посписувала собі стациї. Відтак написала карту до вуйка в Дублїнї.

для поконаня положеня що-до висоти (шлюз і підойм), о чім ще буде мова. Тої суми не піддає ще правительство під ухвалу. Правительствене предложене подає річеві границї будовничої програми (Дунай-Одра, Дунай-Велтава-Лаба, злуку із всходу на захід між тими обидвома і в злуцї з тим ґрупу в Галичинї) і часові границї для єго виконаня (1904—1924), установлює тип позичкового покритя коштів, які спадуть на державу по потреченю уділів інтересентів, а впрочім обмежає ся до того, що подає припадаючий на державу уділ, який в першій будівничій добі від 1904—1912 треба буде дати, на 250 міліонів кор.

О всіх тих постановах буде мова в подрібнїйшій части того мотивованя до поодиноких параграфів начерку закона. Але в тій загальній части ще годить ся подати деякі загальні замітки.

Втеча братчиків-хрестителів з Росиї.

Як свого часу чисто російска секта духоборців, людий дуже побожних, честних і роботящих, мусїла втїкати перед гоненєм російского уряду і православного духовеньства, так знов члени иншої секти, яка під впливом нїмецких кольонїстів утворила ся на Українї, а до котрої належать не лиш наші люди, Русини з України, але й деякі кореннї Росияни та Поляки, мусїли перед гоненєм російского уряду і православного духовеньства втїкати до нашої держави. Громада тих нещасливих людий, що терплять за свою побожність і з глубокого переконаня не хотять відступити від своїх переконань і свого способу житя, перейшла через кордон і дійшла аж до Львова. Ось яку інформацію одержало „Дїло" про тих втїкачів:

Перед кількома днями приватними листами знад російского кордону донесено декому з львівских Русинів, що тамошними селами переходила громадка українських баптистів, або — як они самі себе звуть — „братчиків-хрестителів", котрі втїкли із околиць Кієва перед переслїдуванями російского уряду та ідуть до нашого Цїсаря просити ратунку від тяжких мук. Отже вчера по полудни явило ся у Львові 12 людий баптистів: мужчин, жінок, дівчат та хлопців, що по даним через пограничних наших людий адресам допитали ся до деяких львівских Русинів, про яких їм говорено, що радо станут їм з порадою та помочию. Змордовані дорогою, збіджені та порохом припалі люди стали оповідати, що пригнало їх тільки сьвіт на піхотинцї.

„Єсть наших братів у васильківскім уїздї, кієвскої ґубернії яких 600 душ явних, о потайним ліку не знаємо. Та нам завдають тяжкі муки: саджають в замок, накладають „штрафи" по 50, 100 і більше рублів, бють нас і мордують, жінок та дівчат нам ганьбять, голодом нас морять, морозом нас занапащають, тяжко нас за наше боже слово та божу правду переслїдують. Лише вже в сьвіт та за очима, ніж такі муки приймати. От нас і зібрало ся 24 людий всякого віку пола, і стану — мужчини, жінок і підростків, холостів (нежонатих), дівчат та жонатих — і втїкли ми в „цїсарщину", може нам ту буде яка рада".

На запит, як дістали ся они з над Днїпра аж до границї та через границю, відказують:

„Пішки цїлу дорогу. Йдем уже шесту недїлю та ніг не чуємо, такі поморені. Люде добрі нас спомагають, Бог їх за се наградить. Ішли ми манівцями та лїсами до границї, в ночи потайки лїсом та мочарами єї перебували, блукали та з пути збились, мало назад на российску варту не наскочили. Та Бог нас стеріг, бо Він нас веде. У багнах ми ніч переночували, а над заранем добули ся до першого вашого села в збараскім повітї, де добрі люди нас приймили. Там справлено нас до села Тарасівки, до молодого Остапчука, а він дав нам листи до вас до Львова. Тепер хочемо йти до самого Відня, до вашого Цїсаря, нехай він за нами уйме ся та випросить, аби нашим братам лекше стало. Бог нас провадить і Бог нам поможе!"

З сумними лицями прислухуєсь оповіданю свого провідника громадка „братів і сестричок", потакує, часом дехто слово докине або зітхне. Жаль серце тисне дивити ся на той гурток гарних, лагідних та сумирних і видимо незвичайно інтелїґентних та своєю справою одушевлених людий, як они росказують свої терпіня.

Деякі з них полишали дома жінок або чоловіків та дрібних дїтий, полишали хати та землю — „бо годї було! врадили тікати!" Хто не хотїв іти, того лишали. „Їм Бог поможе, бо Він Всемогучий і Милосердний, все держить" — кажуть вони, і їх лиця роз'ясняють ся сумним, лагідним усьміхом, не то жалю, не то сьвідомости власної неповинности.

Вони майже всї Українцї, хоч є й Поляки і Великороси. Говорять до „сурдутовця" зразу мішаючи більше або менше московску мову з українскою, коли ж розговорять ся або між собою бесїдують, то по українськи.

Та тих 12, що прийшли до Львова, се не всї. Пятьох задержали жандарми коло Куровичь, в перемишляньскім повітї, а сімох, що задля змученя приостали в кривчицкім лїсї, арештувала львівска поліцийна патруля. Між ними єсть й головний проводир їх Іван Лисенко. Він був вже з „прошенями" у ґубернатора і ходив два рази пішки до самого царя у Петербург, та єго не допустили.

Кількох людий з львівскої громади заняло ся долею бідолашних втїкачів, аби дати їм на-разї притулок та хлїб. Більшість з них люди з ремеслом в руках, а звістно, що баптисти люди наскрізь совістні, смирні та трудящі а при тім тверезі — не пють, не курять, не лають ся. Щоби подати їм першу поміч, львівска руска громада зарядила між собою грошеву складку.

Новинки.

Львів дня 2 го мая 1901

— **Іменованя.** Ц. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував учителя семинариї учительскої в Станиславові Николая Мороза управителем рускої вправцевої школи при семинариї мужескій у Львові. — Рада шкільна краєва іменувала Адама Оржеховского з Рудок заступником учителя школи вправ при учительскій семинариї в Станиславові.

— **Похорон бл. п. Архієпископа Ісаковича** відбув ся нинї в полудне з катедри вірменьскої на Личаківске кладовище при величезнім здвизї народу. В похоронї взяли участь між иншими С. Е. п. Мінїстер для Галичини др. Пентак, С. Е. п. Намістник гр. Лев Піпіньский, С. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї, богато инших достойників, рада міста Львова з президентом дром Малаховским, представителї всїх властий державних і автономічних та численні депутациї і представителї всїляких товариств.

— **День 1-го мая** минув у Львові спокійно. Не було нїяких розрухів. Улицями і площами цїлий день переходило малими відділами войско.

— **На дохід будови церкви** „Пресьвящ. Тройцї" в Снятинї устроює в недїлю, дня 5 мая 1901 читальня „Просьвіти" в Снятинї в сали „Сокола" представлене аматорске. Відограв ся: „Свекруха", комедия в 3 актах Льва Лопатинь-

---

— Ви бачили де Ральфа? — спитала Аврелія покінчивши писати. — Менї здаєть ся, що нинї рано була я трохи за остра супротив него і тепер менї прикро.

Евеліна ставала очевидячки все маломовна, кілько разів Аврелія починала розмову о Ральфі. Під покривкою, що мусить вислати карту на почту, вийшла з комнати і поки що не вертала.

Аврелія сїла коло комина і простягла обі свої делїкатні ручки до огня. Менї було неможливо писати дальше лист до сестри, коли она була так близько мене і тому я вкінци перестав.

— Добре, що Евеліна пішла — обернула ся до мене довірочно — А знаєте чому?

Я мусїв признати ся, що не маю о тім найменшого понятя.

— Бо я хотїла би з вами, пане полковнику, поговорити о чімсь дуже, а дуже важнім — сказала з поважним рухом.

Я відповів, що стою па єї услуги, але в души був все таки цікавий почути, що така мала кучерява головка розуміє під важною розмовою.

— Справдї дуже важне — повторила Аврелія — я не жартую... о тім...

При тих словах показала на розбиту шуфляду.

— Ви знаєте, я була разом з Ральфом, коли він то відкрив і бою ся, що трохи обидила єго. Але то була справдї нечувана річ... а они були такі хороші... і то була вина лише Ральфа, правда?... Чому він їх там лишив? Повинен був бути осторожнїйшим.

— Очевидно — відповів я. — За пічо в сьвітї був би я їй не противив ся.

— А як знаєте, ми хочемо побрати ся на другий місяць, а тїтка Алїсия в Дублинї, що дає менї виправу, каже, що коли весїлє відбуває ся в зимі, то я повинна мати білу шовкову сукню і я собі гадала, як хорошо будуть до тої сукнї надавати ся брилянти. Правда, ви так само гадаєте?

— Очевидно — притакнув я їй.

— А тепер не буду їх мати на весїлю — говорила дальше глубоко зітхаючи. — Я вже за дуже тїшила ся на то весїлє, хоч оногди вечером була я печемна і сказала, що я не задля Ральфа так тїшу ся. Очевидно Ральф остав ся — додала задумана — але весїлє все таки не буде таке хороше! Правда?

Я був в души пересьвідчений, що Черльс буде мусїв віддати брилянти і сказав потїшаючи:

— Ну, може все ще будете їх мати на вашім весїлю.

— Ой! — скрикнула сплеснувши в долонї. — Гадаєте, що справдї? Знаєте що о тім? Я Ральфа не бачила від того часу і не могла спитати. Отже гадаєте справдї, що ми їх знов дістанемо?

— То не дивувало би мене.

— Ох, полковнику Мідльтон, я бачу, що ви щось знаєте. Ви мудрий, поважний чоловік і мусїли щось відкрити. Що то? Прошу вас, скажіть менї!

— Але мусите менї обіцяти, що нїкому о тім не скажете.

— І Ральфови нї? Я всьо єму говорю.

— Ральфови можете сказати, бо він знає вже о тім, але більше нїкому. Памятайте! Річ така: ми всї гадаємо, що то зробив Черльс.

Настала довга мовчанка.

— Я знаю і Евеліна так гадає — шепнула Аврелія — хоч хоче то укрити, бо... бо...

— Длячого?

— Ну, очевидно і ви мусїли то замітити, що она і Черльс...

Того що правда я не замітив, противно, часом навіть здавалось менї, що Евеліна чує щось для Ральфа.

— А відтак — ви то знаєте — не можна чей женити ся, як не має ся гроший, а Черльс і Евеліна не мають нїякого маєтку — додала Аврелія. — Тїшу ся лиш, що Ральф такий богатий.

Менї нараз стало ясно. Може, може то таки не Черльс, може...

— Менї здаєть ся, що Евеліна дуже нещаслива — говорила Аврелія дальше. — Єї комната лежить побіч моєї і я чую, як она в ночи все ходить по комнатї, коли я лежу в ліжку. Минувшої ночи ходила чогось дуже довго, я заспала і знов збудила ся, а она все ще не спала. Знаєте — тут приступила до мене і почала налякана шептати — завтра від'їзджаю і не хотїла би нїкому о тім сказати крім вас — але менї здаєть ся, що Евеліна щось знає.

— Панна Деррік? — крикнув я здивований. Я почав вірити, що она може знає більше о тім, як ми всї. До того пригадав я собі нараз на те, що она вже хотїла менї щось сказати, але перешкодила їй в тім Аврелія. В головї менї закрутило ся. Чейже не мала наміру звіритись менї з чимсь, коли би мій новий здо-

ского. В антрактах відспіває мужеский хор аматорів слідуючі пісні: 1. „Ви дівочі сині очи", муз. Воробкевича. 2. „Dziewczyno, zaspiewam Ci piosenkę", Swidziński-ого. 3. „Нек душман види", пісня сербска, муз. Іенка. 3. „Блажен муж", концерт XXVIII. в. Бортняньского, а хор мішаний читальні „Просьвіти" відспіває в супроводі орхестри: „Хор Косарів": Ми в луг підем всї з косами і „Хор селян": Хто за нами, ми за ним, з мельодрами: „Підгіряни".

— **Великий огонь.** В Мільци, в західній Галичині вибухнув в ночи на 29-го цьвітня великий огонь і до кількох годин вигоріла одна часть міста. Згоріло 150 домів а між ними і почта; 1500 людий осталось без стріхи. Говорять, що в огни згоріло і кількоро людий. Огонь, як здає ся, був підложений.

— **Яков поруи — подушок.** Подібно як той Яков порун, що свого часу в Льондоні розпорював людем майже виключно женщинам животи і став ся був пострахом не лиш Льондону але й других міст на континенті, так знайшов ся тепер иншого рода порун, котрий став ся пострахом всїх господинь в Празї. Той Яков порун закрадає ся тихцем до помешкань, в котрих, як міркує, нікого нема і розпорює там подушки і перини та випускає з них піре, однакож не забирає его, анї не робить впрочім нїякої шкоди в помешканю. Єсть то очевидно якийсь божевільний, котрий однакож при всїй своїй божевільности показує тілько хитрости, що годі его зловити або хоч би впасти на его слїд, мимо того, що листом дає наперед знати, що того а того дня попоре всї подушки. Нема майже дня, в котрім би той порун не попоров кому подушок. Полїция і жандармерия слїдять пильно за ним, але доси не удало ся їм викрити нї найменшого слїду.

— **Саломоньский суд.** О президентї трансвальскої републики Павлї Крігері, розповідають таку історию. Одного разу два его подальші свояки вибрали собі его за мирового судию. Они хотїли подїлити ся маєтностию, на котрій доси спільно жили, але не могли погодити ся в тім, котра пайка котрому має припасти, отже в сїй справі прийшли до Крігера. Крігер сидїв на підсїню своєї хати і курив люльку та слухав, що они ему розповідали. Оба вже зачали були перечити ся і злостити ся та хто знає, чи не прийшло би було й до бійки, як би не Крігер, котрий нараз відозвав ся до одного з них, до того, що найбільше жалував ся на другого: „Ти роздїли грунт на дві части після твоєї гадки". — А до другого: „А ти возьмеш собі з обох тих частий тоту, котра тобі найлїпше сподобає ся". — І стариий Саломон не міг би був лїпше розсудити. Перший із спорячих не міг знати, котру часть грунту тамтой другий вибере, отже дїлив так, щоби обі части о скілько можна були однакові. В той спосіб не допустив Крігер своїм мудрим вироком до незгоди в родинї, котра в противнім случаю могла би була переходити з поколїня на поколїнє.

— **Помер** в Терноноли емеритований учитель гімназиї Михайло Дура, в 74-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 мая. Члени парляментарної комісиї польского Кола і ті посли, що належать до львівскої ради міскої, нараджували ся вчера з президентом міністрів дром Кербером і міністром зелїзниць дром Віттеком в справі скорого зарядженя робіт інвестицийних для Львова. По довгих переговорах п. міністер зелїзниць призначив 100.000 К., аби сейчас розпочати роботи коло будови львівского двірця. В тій справі виїхав вчера до Львова один з висших урядників міністерства зелїзниць.

Відень 2 мая. І тут і у всїх австрийских краях минув день 1-ого мая цїлком спокійно. Нїгде не було поважнїйших заколотів. Також з Парижа і Риму телеґрафують, що в Італії і Франциї було вчера також спокійно.

Росмід 2 мая. Видко, що головною кватирою Бурів єсть ще все Реностерберґ, бо видко звідтам все відходячі малі відділи.

Претория 2 мая. Як зачувати ладять ся Бури знов продерти ся до Капляндy.

Константинополь 2 мая. На передмістю Галата вибухла джума. Доси померла одна особа. Заряджено средства осторожности.

гад був правдивий. Дивна річ; була тут тайна і кождий здавалось знав о нїй щось иншого.

— Так — відповіла Аврелїя — я пересьвідчена, що она щось знає. Перед сніданем була я в єї комнатї. Она сидїла при столї і оперла на нім голову. Коли поглянула на мене, побачила я сльози в єї очах. Не знаю, що маю о тім сказати Ральфови, але знаєте — і потрясла кучерями — хоч мене уважають за дурненьку молоду дївчину, але я не одно добачу. Тїтка Алєсия в Дублинї не раз казала, що я дуже скоро помічаю і тому я собі погадала — коли ви тут лишили ся і як здаєть ся єсьте щирим приятелем тої родини — що було би добре вам звірити ся з тим, заки відїду. Бо ви чей найлїпше будете знати, що з тим зробити.

Аврелїя мусїла таки більше знати ся на людях, як я о нїй гадав. Уміла найти особу, що найлїпше надавала ся до того, аби вислїдити якусь річ, хоч той слїд був лиш дуже слабий, а цїла справа чим раз більше мотала ся.

Між тим я постановив ще того самого вечера розправити ся з панною Деррік і вияснити цїлу річ.

В тій хвили увійшла леді Мері а за нею слуги з лямпами. Спущено занавіси і мрачний сумерк снїжної метели щез з весело осьвітленої салї. Відтак подано чай.

Вернула Евелїна, а за нею Черльс, і вічливо пожелав леді Марі „добрий день", бо ще того дня не бачив єї. Не відповівши нї слова, подала ему чай. Видко було, що й она знала вже о крадежи і злишно було би згадувати, що й она мала підозріне на Черльса.

— Як має ся отець? — спитав не зважаючи на єї холодне поведенє.

— Як раз заспав — відповіла. — Ральф сидить при нім.

— Отже лїпше.

— Єго стан дуже небезпечний і імовірно буде ще так довший час. Недуга була й так вже досить поважна і не треба було, аби хтось з родини своїм поведенем збільшав єї.

— Ага, я собі зараз погадав, що так мусїло бути — відповів Черльс. — Я знав, що ви ним опікували ся, коли вчера зробилось ему зле. Але не робіть собі докорів задля того. Ви без сумнїву робили в найлїпшій вірі, і я вповнї пересьвідчений, що лїк який ви єму дали, не принесе ему тревалої шкоди.

— Коли то має бути жарт — відповіла леді Марі, а таца в єї руцї дрожала — то можу лиш тілько сказати, що після моєї гадки, удавати умисно що не розуміє ся чиїхсь слів, дуже глупий жарт.

— Тїшить мене, що так говорите — відповів Черльс, встаючи — бо я справдї умисне так сказав.

Черльс вийшов, а я дармо старав ся по підвечірку задержати Евелїну. Ще заки ми скінчили пити чай, она вийшла і вже не показувала ся. А між тим мій мозок, впрочім доспть богатий на вигадки, не міг найти спосoбу, як я міг би з Евелїною поговорити сам на сам так, аби Черльс того не замітив. Я чув, що мушу спустити ся на случай.

(Дальше буде.)

Курс львівский.

Дня 1-ого мая 1901.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610·—	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	547·—	556·—
Акциї гарбарні Ряпів	—·—	150·—
Акциї фабр. Лиииньского в Сяноку.	400 —	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краев.	98·90	99·60
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·30	102·—
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краев. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·80	93·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	74·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	49·50	50·50
Угорск. черв. хреста	25.25	26·25
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	61·—
Базилїка 10 К	16·75	17·50
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·56
100 марок нїмецких	117·40	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днїв по виповідженю
4½-процентові, платні в 60 днїв по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видає

Книжочки чекові.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінeвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кіло по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю!

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

1/2 кґ. гусячого піря лиш 60 кр.

Розсилаю цїлком нове, сїре піре рукою дерте, пів клґр. лиш 60 кр., то само лїпшого рода лиш 70 кр., в почтових коробках пробних 5-клґр. за послїплатою. **Й. КРАСА**, торговля піря в Сміхові коло Праги (Чехія). Виміна дозволена. Прошу о точну адресу.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також препумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)